

Caja
A-44

~~8-1-7-9~~ ~~7-7~~

De Caietano

1. propositio Caietanus. 3. q. 68. ar. 1. et 2. et ar. ii. assertit, quod pueri qui periclitantur in utero, vel pro quibus baptisandis hui non potest aqua, possunt sine baptismo saluari per fidem parentum sicut in lege natura. 2.

Hanc Caietani sententiam censeo hereticam Alfonso de Castro v. baptismus haesi. 9. Vbi late et docte aduersus illam disputat ut aduersus apertissimum errorem in fide, quem etiam tribuit Oui clepho haeretico. Eandem sententiam dicit esse temerariam Iedesma junior de baptismo, diffinit. 18. Vbi post alia ss. et s. testimonia que contra illam adducit, refert D. Augustinum. 3. de orig. aia c. vlti. dicentem: Noli dicere, noli credere, noli docere infantes morte praeventos antequam baptiscentur, posse peruenire ad originalem indulgentiam peccati, et displicet etiam vehementer Petro de Soto, de baptismo lect. 6. Vbi praeditam Caietani doctrinam vocat nouam et inauditam in Ecclesia, et ad alterum eocherum declinantiem. Quare merito haec sententia ablata est ex commentarijs Caietani ad tertiam p. D. T. iussu Pij. 5. Pontificis Maximi, in operibus D. T. Roma excussis; manet tamen adhuc in omnibus alijs antiquioribus, ex quibus eadem ratione debet expurgari.

2. Caietan. 3. q. 68. ar. 7. ait, quod non requiritur ad salutem in adultis intentio formalis vel virtualis recipiendi baptismum.

Hae sententia aduersatur. D. I. ibidem Et communi sententia doctorum quoniam videtur expresse contra definitionem. c. maiores de baptis Vbi Romanus Pontifex dum excludit a veritate Sacramenti amens et vel dormientes qui ante amentiam vel somnum contradixerunt videtur manifeste excludere eos, qui nullam prorsus habuerunt voluntatem, illis. n. solum opponit cathecumenos et eos qui habuerunt propositum suscipiendi baptismum, et omnino explicat mens Pontificis ibidem in D. Verum. Vbi quia originale peccatum puerorum sine

eorum consensu contrahitur, actuale v. cum consensu; determinat;
In baptismo puerorum quando solum originale remittitur non requiri
consensum eorum, in baptismo v. adultorum quando etiam actuale
remittitur requiri consensum. 1.

3. Caetan. opusc. de Matrim. q. 1. Victoria in Summa n. 244.
Sedem. 2. 4. q. 44. ar. 3. Cano. B. de locis. c. 5. ad. 3.
S. penitentie demum Sacramentum; afferunt matrimonium solum
inter fideles per procuratorem non esse Sacramentum. cum tri-
sanus admittat et ceteri non negent, matrimonium inter fideles per
procuratorem contractum esse verum matrimonium. 1.

x Haec sententia videtur esse contra definitionem Conc. Trid. S. 24.
decur de Reformat. matrim. can. 1. Vbi definitur, Matrimonium
esse vere et proprie Sacramentum. De praedicta sententia afferri solent
4. d. 27. q. 1. ar. 3. afferri non nihil temeritatis; sed certe post praedictam
definitionem Conc. Trid. multo maiori videtur censura digna.

4. Praecedenti coniuncta est altera sententia eiusdem Causae Vbi S. et
relect. de Sacram. p. 1. ad. 1. afferentis: Matrimonium inter
praesentes contractum absente paroco non fuisse Sacramentum ante
Concilium Tridentinum 1.

x Haec sententia posteriori iure aduersari videtur definitionibus Concilii Trid.
Vbi S. 24. decur de Reformat. matrim. c. 1. ^{vbi} definitur; Matrimonia
clandestina fuisse rata et vera matrimonia. Et can. 1. in super
definitur, Matrimonium esse, vere et proprie Sacramentum, Nam
qui negare praedicta matrimonia clandestina fuisse vera matrimonia diceret
qui autem admittere clandestinum fuisse verum matrimonium, et ^{diffinitio}
non Sacramentum contradiceret 2. definitioni, cui proculdubio
contradicere videtur sanus cum affirmit, matrimonium clandesti-
num non fuisse Sacramentum. In quidem Conc. Trid. Vbi S.
omnino loquitur eodem modo de matrimoniis clandestinis ante
ipsum Concilium contractis, et de matrimoniis quod modo rite tribu-
coram paroco et testibus supponendo utrumque matrimonium
aeque esse firmum et ratum, et aeque esse Sacramentum. Neq.
Conc. florentinum aut Tridentinum aut aliquod aliud, assignat mi-
hi Soc. sacro aliquem ministrum praeter ipsos contrahentes, cum mi-
alijs omnibus sacris proprijs ministri designentur. Et post Conc.
Trid. Pius. 5. teste Nauar. in manuali c. 22. n. 70. declarauit,

Parochum et testes non esse necessarios in contrahendo de nouo matri-
monio ab ijs qui publici antea contraxerant, sed propter impedimentu
occultum matrimonium fuit nullum, quod stare non posset si sacerdos
esset de necessitate sacri tanq[ue] minister. De Soto in 4. d. 26.
q. 2. ar. 3. Vers. Hae aut[em] op[er]e asserit, praedictam opinionem
nullum habuisse assertorem, neq[ue] apparere quomodo sic sustentabilis. et.
quare ut minimum censeri debet temeraria cum sit contra omnes
doctores ?

Ex Jabelo

- 5. Jabelus in opusculo de praedestinatione, ait; dari ex parte praedesti-
nati causam totius praedestinationis ?
- ¶ Hanc sententiam grauissima censura notat, Magister Banes. i. q. 23.
ar. 5. circa 6. et 7. conclusionem 3. sed contra istam, et merito,
videtur n. esse error Pelagianus

Ex Magistro Banes

- 6. Existentia panis manet in Eucharystia. Plene propositionem dici esse
probabilem Banes. i. q. 4. ar. 2. dub. 2. ad. 3. et vocat eam, assertum
suum, in 2^a editione 1^a p. col. 261. tra. e. et eam publici defendi
Salmantica. ?

Hae graue maximum generauit scandalum Salmanticae apud omnes
Viros doctos et pijs illius florentissimae academiae, et re vera videtur
scandalosum et periculosum dicere, quod eadem ipsa existentia qua est
Substantia panis ante consecrationem, eadem permanet post consecrationem
non ut iam per illam existeret Substantia panis (esset. n. hoc aperissima
haeresis) sed ut per illam existerent quantitas et reliqua accidentia quae
facta consecratione permanent, quae propositis aduersari videtur definitioni
Conc. Trid. ss. 13. can. 2. Vbi habet: Si quis negauerit mirabilem illam
et singularem conuersionem totius Substantiae panis in corpus, et totius Substantiae
Vini in sanguinem, manentibus duntaxat speciebus panis et vini anathema sit. et.
Vbi Conc. aperte definit; totam Substantiam panis et totam Substantiam Vini
conuerti, atq[ue] adeo nihil illius manere, Sub nomine aut[em] totius Substantiae
proculdubio intelligitur etiam ipsa existentia panis; certum est. n. quod iste
determinatus panis existens conuertitur, et non Substantia panis ut solum intelligi
in esse possibili aut abstractus ab existentia quam habet. Idq[ue] etiam

et
hinc

32
satis explicone Verba sequentia: Manentib, dumtaxat Speciebus. hoc e.
accidentib, nihil q. manet s.tra accidentia, non q. manet existentia ipsius
Substantie. Nec quidquam refert praeditam propositionem inveni eisdem
Questiom metaphysica V. existentia accidentium s.tra eadem cum existentia
Substantie, Nam si Verum si quod existentia accidentium panis, eadem est
entitativum cum existentia Substantia panis, eo ipso quod Verum est permanere
in Eucharistia accidentia panis, erit similiter Verum permanere existentiam
Substantia panis, quatenus deserui accidentib, ut per illam existant. quia
proterquam quod illa s.tra in metaphysica parum vel nihil probabilitate
Saber etiam stando in sola ratione naturali, specialiter inter catholicos
scriptores id obseruandum est ut Sane et similes q. naturales taliter per
trahent ut sacra theologia deseruiant recte q. coherere cum his quod
sacra conalia circa fidei dogmata docent, Nec licet in questionibus me-
taphysicis eam partem eligere, ex qua sequatur quidquam oppositum doctrinis
fidei ac definitionibus Conalio. Quare praedita oppositio, periculosa in
fide et schandalsa censenda e. et nullo modo probabilis, sed omnino ex-
purganda ut quae parum consentiat cum doctrina Conc. Trid. et multorum
saeculorum modo loquendi hereticorum m. h. q. qui afferunt in Eucharistia manere
Substantiam panis.

57. Salua fide sustineri pot. quod non quibus alius meritorius mercedem aug.
mentum grae et gloriae essentiali. Hanc oppositioem Saber Bonae. 2. 2.
q. 24. ar. 6. dub. 2. concl. 3. et in relect. de charitate q. 3.

Haec oppositio grauitate notat a Medina. 1. 2. q. 52. ar. 3. Vbi dicit esse
contra fidem, et a Magistro Aragon. 2. 2. q. 24. ar. 6. S. hoc tamen
non obstante Vbi dicit esse plusq. temerarium, et a Tumul. 1. q. 95. ^{fl. 644.}
ar. 4. disp. 1. concl. 3. et 1. 2. q. 52. ar. 3. disputat. 2. concl. 1. ^{int. 2. 1.}
et 3. Vbi ait esse contra fidem Et in praedita concl. 3. ait, Sal-
manticensis academiam censuisse non esse securam neq. vlla ratione
defendendam sed potius censura m. i. u. e. d. a. Et quidem in Hispania
communiter reputat ea propositio erronea, vel ut omnino temeraria pra-
sertim post definitionem Conalio Tridentini. S. 6. c. 10. et 16. et can.
24. 26. et 32. In quibus Sabetur, bona opera mereri augmentum grae et
sine eo quod Conalio vniq. excipiat opera remissa; Neq. ea exceptis Sabetur

ex sacra scriptura aut sanctis patribus, qui potius ex eis oppositam Sabetur
Vbiq, quoy testimonia referunt auctores citati.

8. Si quis existat in gratia et charitate ut decem, et operatur actum charitatis
remissum, cum intentione ut unum, aut etiam ut duo, vel ut tria, quamvis
mereatur augmentum charitatis quantum est ex parte actus, nunquam tamen
recipiet illud augmentum nisi in hac vita prosperari in actum ferventissem
quam sui Sabitur charitatis praesistent. ita Banes in locis proxime citatis
et relett. de charitate pag. 2. concl. B. 1.

9. Si contingat vel disputationi gra vel de facto quod aliquis homo con-
fiteatur actum dilectionis cum eadem intentione actus cum qua cepit, non mere-
tur magis augmentum grae aut charitatis aut gloriae ^{essentialis} ~~substantialis~~ quam si in
unico instanti praesente Sabetur eundem actum. ita docet Banes vbi S.
col. 905. tra. c. et columna 910. tra. c.

Dub. 3, c. 2.
Dub. 7, c. 5.
rejt

10. Operibus intensioribus aliis Virtutum a charitate non dabitur augmentum gloriae
essentialis sed tantum intensiori actui charitatis. Ergo qui misert quod si
cum equali charitate unus dederit pauperi potum aqua frigida, et alius
sanguinem suum fuderit pro Christo equalem gloriam essentialem obtinebunt.
Colligit etiam, quod quantumcumque petrus multiplicaverit opera excellentia
aliis Virtutum, si tamen datur quod nunquam Sabetur actum charitatis
excellentiorem. Hoc est, intensiorem erga Deum, non recipiet intensius
lumen gloriae quo magis et perfectius videat Deum. Item S. Paulus
qui Sabuit actum charitatis intensiorem, et pauca bona opera aliarum
Virtutum fecit, vel quia non potuit plura et maiora facere, vel quia
non se obtulit occasio faciendi, vel quia non tenebat facere nihilominus
recipiet magis premium gloriae essentialis. Haec tradit Banes vbi S. ~~concl.~~
Dubio. 3. concl. 2. et ad S. ^m In praedicta relett. pagina. 2. et 3.

11. Haec et plura sic similia Sabu Banes in praedictis locis. doctrina aut
istarum propositio, parum est consona doctrinae sacrae scripturae. et Conati
Tridentini in S. 6. in locis circa. 7. propositioem citatis, Unde a plerisque
censentur supradicta temere dicta. Estque praeterea hanc ista doctrina Magistri
Banes Valde repugnans bonis moribus, praebet. n. vehementem occasionem
cessandi ad exercitio bonorum operum inferioribus, et ijs qui reputant se

non exercere ferventius abus charitatis quam Sabuerini tempore
precedenti. Quare tota Suius auctoris doctrina de augmentis græ et
charitatis et gloriæ essentiali eger accuratissima examinatione et exami-
gatione: Non sunt et admodum consona doctrinæ conc. Trid. s. 6.
cap. 6. et can. 32. Et col. s. n. doctor, circa reuiuiscenciam meritorum
quæ iam mortificata erant, per subsequentem penitentiam, quæ idem
Banes. tradit in. 2. 2. ubi s. dub. 6. conc. 3. Nam nomine tenus videtur
reuiuiscenciam admittere, in re tamen ipsa videtur illam negare, cum
nihil omnino censeat tribui, ^{neq; in sat. vita, neq; in futura} penitenti propter opera precedentia meritoria
quæ fuerunt mortificata, præter id ipsum præcisse quod daretur penitenti
ratione presentis abus quo se disposuit ad iustificacionem, quamuis in eo
nulla opera meritoria mortificata præcessissent.

11. Contritus est abus iustitiæ commutatiue imperfectus in qui dicitur, com-
pensatus et satisfactus imperfecta pro peccato quatenus offensa Dei est
Sanc. ppositiõnem docet Banes. 1. q. 21. c. 2. finem et satis in manu
scriptis c. 3. p. D. T. q. 21. ar. 2.

12. Hanc assertionem et cum ea explicat et moderatone; pro peccato vult
offensa Dei, grauior impugnat Medina. 3. q. 1. ar. 2. dubio. 2. pag. 65.
Vbi dicit contrariam sententiam esse definitam in conc. Milen. Araus. et
Trid. contra Pelagium. At præterea tenentes illam sententiam concul-
care D. Paulum: quatenus D. Paul. afferit remissionem peccatorum esse
ex mera grâ, et non ex iustitiâ, Sic aut. aut. afferit esse ex Iustitiâ
propria satisfactiõis.

Deus promouet vel prædeterminat efficaciter voluntatem ad abum
peccati in entitatem vel pro materiali; ita ut omnia peccata quantum
ad materiale eorum a Deo prædeterminantur; Hæc ppositiõ aperte
colligitur ex doctrina Banes. 1. p. col. 215. lra. A. et 534.
lra. b. et 651. lra. F. et 715. lra. A. quibus in locis
docet, nullam causam secundam posse operari quidquam neq;
bonum neq; malum, nisi sit determinata ad operandum a. i. causa
Eandem ppositiõnem expressis verbis defendit et docuit idem Mag.
Banes. Viua Voce Salmantice dum adffer quibusdam conclusionibus,
quæ in Academia Salmanticensi defendebantur pro conuentione

D. Stephani. 7. die Decembris anni 1598. Vbi ea ppositio fuit
ad defendendum proposita conde. 3. Eandem ppositionem docui f.
Didacus Nuno in collegio S. Gregorii in 2. 2. q. 10. ar. 1. diff. 3.
publice illam defendi in conclusoribus quibus profui mense Maio,
anni 1594. Idem etiam docui f. Petrus de Herrera Salmontica
in suo ltr. de Auxilijs. i. p. q. 19. dub. 8. 1.

f. Didacus
Nuno.

Predicta doctrina nihil aliud videtur quam simulata haeresis, Haec
n. videtur omnino eadem doctrina cum doctrina Sacerdorum in
tempore afferentium Deum esse causam peccati. Etenim Sacerdotes
non concedunt formalem sane propositionem; Deus peccat; Neque
sane; Deus est causa ut nos peccemus, ut ex eorum apertissimis
verbis ostendit Bellar. lib. 2. de amissione grae et statu peccati
c. 2. et tamen censentur ab Ecclesia auctores huius haeresis
ea solum ratione, quod afferant Deum promovere voluntatem
ad actum qui est peccatum, quia hoc se vera est dicere, quod
Deus est causa peccati. Deinde quia predicta ppositio contradicat
determinationi Concilij Arausiacani 2. cap. 5. l. 1. ibi. August.
Vero ad malum diuina potestate praedestinati esse non solum non
credimus, sed etiam si sunt qui tantum malum credere velint
cum omni detestatione in illis anathema dicimus. Contradicit
et determinationi Conc. Trid. ss. 6. can. 6. Si quis dixerit
non esse in potestate hominis vias suas malas facere, sed
mala opera ita ut bona Deum operari, non permissiue solum
sed etiam propria et per se esse, anathema sit. Qui locus Concilij
Trid. apertissime damnat supradictam propositionem ut a predictis
auctoribus et specialiter est aduersus f. Petrum de Herrera in
dicto ltr. de Auxilijs. dub. 8. Vbi ad Verbum ita ait; Deus

Nonnulla pp.
f. Petri de Herrera
gravi censura
dignissima

Nota

auxilio intrinseco efficaci praecursu et praedeterminante nichilum voluntatem
ad substantiam actus intrinsece mali; prius quam ipsa voluntas se
determinet, et ad illum nichilum, conuerteri et trahi voluntates nostras esse.

Quae doctrina non solum est grauis aurium offensiva, sed etiam magis
videtur abiecius impij Sacerdoti; quam viri catholici et religiosi.

Quare ille tractatus qui quibus typis excussus non sit, publice in sui
 dictatus et a multis habetur et legitur prohibendus esse, Vel certe
 Ut minimum diligentissime videtur expurgandus. in e. n. praeterea
 dicit: quod Deus nichil ad substantiam actus intrinsece mali
 Ut contrarietate naturali opponitur Virtuti etc. Item quod Deus
 Vult hominem quantum ad positivam actionem efficere substantiam
 actus intrinsece mali. etc. Item: Substantia actus intrinsece
 mali non est lege prohibita etc. Item: Licetum est velle subst.
 tantiam actus intrinsece mali sub ea ratione proceffe qua habet
 entitatem et perfectionem a Deo seclusa malitia etc. aliaq;
 dicitur si similia. Et praeterea afferit, quod loca sacra scrip.
 qua faciunt Deum authorem peccati, et indurationis, non tantum
 debent intelligi permissivae, sed positivae etc. quae explicatio locorum
 plane est contra communem interpretationem S. S.

Variæ propositæ. Prædictæ propositiones duodecimæ, nonnullæ aliæ videntur adiungendæ
 M. Banes connexæ eisdem Magistri Banes, quæ vel fundamentum sunt propositæ doctrinæ
 cum propositæ præced. Vel cum illa habent magnam connexionem et convenientiam, sunt q;
 propositiones censura dignæ, et quæ e catholicorum libris penitus eruantur.

13. x. i. Propositio et veluti fundamenti reliquarum sit: Si providentia consideretur
 secundum rationem simpliciter perfectæ providentiæ includit intrinsece
 non solum rationem mediæ convenientium ad finem, sed etiam rationem
 mediæ certæ efficacis ad assequendum finem. Hæc verba sunt Mag.
 Banes. 1. p. excussa Salon. annis. 1585. col. 687. lra. c. ibidemq;
 concl. 2. lra. E. ait, quod providentia Dei in abstracto considerata
 (hoc est sub conceptu providentiæ communi ad humanam et diuinam
 finis affectionem non includit) bene tenetur ut diuina; quasi apertius
 dicat non posse saluari diuinam providentiam circa aliquem finem
 citra affectionem ipsius finis. Videm de columna. 631. per totam
 plane consuetudinem, diuinam providentiam adeo efficaciter omnia media
 ordinare in suos fines, ut finis non potest non sequi.

Hæc propositio in primis videtur suspecta et periculosa in fide cum
 eadem assumatur ab hæreticis in hoc, præsertim a Caluino (Ut
 potissimum fundamentum evertenda libertatis, reducendo omnes actus

nostros in efficaciam diuinae prouidentiae circa singulas creaturas et
 actiones earum, excludendo omnino omnem indifferentiam liberi arbitrii
 et facultatem resistendi medijs appositis per diuinam prouidentiam, Verba
 Caluini ad praedictum intentum refert Thomas Stapletonius lib. 11. de
 Justificat. c. 7. quibus maxime consonae supradictae oppositae, aduersus
 quam acriter pugnat Franciscus Dumel. 1. p. editioni 2. salmanticae
 facta anno. 1590. pag. 595. ubi aduersus illam multa obuii inconue-
 nientia quae ex illa sequuntur, quae concedere censet plusquam durum
 imo v. contra communem sententiam S. et contra eloquium Pauli.
 Praeterea praedictam oppositionem censet esse haeticam Stapletonius vbi s.
 et seminarium sacrosanctum Caluini et Lutheri aduersus nostrum liberum
 arbitrium. Et quidem Ut minimum censeri debet erronea cum ex
 ea sequantur plurima quae aperte sunt contra fidem. 1. Primum. n.
 Sequitur generatim, nulla esse de facto auxilia sufficientia tantum a Deo
 ordinata ad salutem hominum tanquam ad finem; Nam si de facto affe-
 quuntur suum finem erunt non solum sufficientia sed etiam efficacia,
 si non affequentur finem. 2. non sunt ordinata a Deo ad talem
 finem in particulari hoc praedictam suam, atque adeo neque concessa
 sunt a Deo tanquam auxilia sufficientia ad salutem. 3. 2. sequitur
 Adamum nullum medium aut auxilium sufficientis accepisse a Deo ad
 perseverandum in iustitia originali, atque adeo Adamum et eius poste-
 ritate in ipso Adamo per iustitiam originalem non fuisse ordinatum
 ex diuina prouidentia ad beatitudinem consequendam. 4. sequitur. 3.
 Per primum peccatum Adae non fuisse genus humanum priuatum
 beatitudinis, priuatio. n. supponit ordinationem ad formam qua quis
 priuatur Unde et paruuli qui propter solum originale damnantur,
 non essent damnati pena damni qua in ea sola priuatione consistit. 4.
 4. sequitur Omnes reprobus siue angelos siue homines, nunquam fuisse ex
 diuina prouidentia ordinatos ad finem beatitudinis quem non affequentur
 de facto. Ex quo sequitur. 5. Reprobos aut nulla dona gratiae
 in via accepisse aut illa non fuisse media ordinata ex diuina prouidentia
 ad beatitudinem illorum, atque adeo neque verum esse quod clamat Apostolus
 Deus Vult omnes homines saluos fieri. 6. sequitur Reprobos non priuari
 beatitudine, neque pati penam damni, ut s. in paruulis deduximus. 7.
 7. sequitur passionem Christi et merita illius non fuisse ordinata ad salutem

reprobos ex diuina prouidentia, neq; magis ad eos pertinere in parti-
 culari, quam pertinere toti generi Humano, si nō fuisset pro toto
 genere Humano creata, vel nō magis quam prodesse alicui Somini
 qui modo crearetur a Deo in puris naturalibus (præter communem cursum).
 Tandem sequitur B. id propter quod (ut videtur) hi aures eam
 doctrinam ad se enixe statuisse contendunt. Voluntatem liberam crea-
 tura nunq; resistere alicui medio per diuinam prouidentiam ordinato
 ad aliquem finem. quod hi videtur repugnare innumeris locis scilicet
 in quibus Deus conquerit Sominum prauitatem, eo quod Vocationibus
 et conatibus Dei quam sæpiissime resistant, quod ad hoc inconueniens
 sequatur patet, quia si Somini voluntas illi medio .v.g. Vocationi
 resistere et medium frustraretur a consequitione talis finis, vel illud
 non esset medium ordinatum ad talem finem per diuinam prouidentiam
 Vel iam diuina prouidentia illud medium ordinans non includeret affe-
 ctionem finis. Imo v. quod prædicta omnia inconuenientia se-
 quuntur ex prædicta doctrina Magistri Banes, ^{manifeste constat} quia omnia illa
 tantum videntur propositiones particulares comprehensa sub hac
 vltima propositione. Non reperitur in Deo prouidentia respectu alicuius
 finis que tantum dicat rationem mediorum conuenientium ad finem
 nisi ulterius etiam includat affectionem talis finis.

14. Q. 2^a propositio: Non datur aliquis concursus primæ causæ de se, vel
 ut est a causâ i^a indifferens et modificabilis per causam secundam.
 Hanc docet expresse Banes in ii. p. s. citata pag. 627. a tra. C.
 et 628. tra. B. eandem doctrinam repetit Columna. 752. tra. C.
 Hæc propositio ut constat ex postremo loco citato procedi generatim
 de causâ i^a etiam ut concurrat ad actus liberi arbitrii creati;
 Et re vera continet doctrinam quam magnificam Lutherus et
 Melancthon condemnantes oppositam doctrinam quam vere putant
 esse constitutissimam apud omnes catholicos quos ipsi papistas
 vocant, Verba Sorii Sacerdotis, valde similia prædictæ propositioni
 refert Ioffensis Martyr in editione Parisiensi anni 1548 in
 confutatione assertionis lutheranæ fol. 316. pag. 2. in ar. 36. Et
 Quardus Tapper fol. 253. Iuxta editionem Lobaniensem anni 1565.
 Quare prædicta propositio temeraria videtur ut pote que communi scholæ

contradictoriae. Ut adnotavi Quardus Jaffer S. De quia catholicorum
 dogma subverti ut fateri Lutherus citatus a Ruffensi Sbi S.
 et tandem quia ea doctrina est quam excitaerunt Lutherani et
 quam acriter fuerunt. Quibus rationibus conuincitur illam propositionem
 defendendam etiam esse periculosam et suspectam, Immo S. Videtur
 errori proxima quia ex illa manifeste sequi videntur haerese quae
 Lutherani ex ea deducunt. S. Voluntati humanae nullam relinqui
 facultatem ad dissentiendum et resistendum gratiae et motum diuinae
 nullamque relinqui libero arbitrio creaturae indifferentiam qua possit
 a se ipso in utramque partem se flectere, ac per consequens nec relinqui
 libertatem. Item Deum esse causam actus peccati praedeterminando
 Voluntatem ad actum ipsum peccati, quoniam Magister Banes idem
 potissimum assumi praeditam propositionem velut primum notum ut
 inde probet Necessesse esse Deum praedeterminare omnes actus voluntatis
 creaturae etiam eos qui mali sunt).

15. X
 3. Propositio. Quotiescunque actus voluntatis oritur ex praedita radice
 iudicij semper erit liber. Ita Banes Sbi S. col. 651. tra. 2. Iudicium
 autem illud quod vult supponi ad actum liberum est iudicium quo
 intellectus iudicat aliquod obiectum esse indifferens ad affectionem
 obiecti voluntatis neque cum illis habens necessariam connexionem et
 nihilominus iudicat, ordinabile esse ad affectionem illius, ut idem aute
 latij explicat S. tra. A. et B. 1.

16 X
 4. Propositio commissa praecedenti: Quidquid antecesserit vel comitabitur
 vel superuenient ad actum voluntatis si non tollat iudicium illud
 circa medium respectu finis non destruet libertatem. Idem Banes in dicta
 col. 651. tra. 2. Sbi dicit hanc propositionem ex priori sequi euidenti
 consequentia).

X
 Utraque propositio 3. et 4. quae est quasi definitio vel descriptio libertatis
 valde suspecta et periculosa videtur aperiri in viam ad defendendam
 haereticam sententiam Lutheri (saltem et aliorum qui negant arbitrij
 libertatem, cum in non tollant illud iudicium ex parte intellectus
 quo positis, quidquid postea in voluntate sequitur quantumcumque
 ab alio et non a se ipsa determinatur, liberum esse putat Banes
 Nam ut recte Bellarm. lib. de gra et lib. arb. c. 14. vers. Denique.
 Heretici non negant homines habere plenum atque perfectum usum
 quando aliquid eligunt. Unde ut satis constat ex varijs locis istius

hereticas citatis a Bellar. Vbi s. et libro. 2. de amiss. græ et
 Anni peccati. c. 3. et ab Stapletonio lib. 4. de Justificat. c. 1.
 Heretici admittentes in intellectu perfectum iudicium de medijs et
 in voluntate efficientiam actuum quibus ex præsupposita determinat
 efficaci manifeste pronunt oia que Mag. Banes sufficere dicit
 ad veram libertatem, ac prout prædicta doctrina Banes quantum
 ad rem ipsam attinet, valde consona doctrina Hereticorum, quibus
 in modo loquendi dissentiant. Reicienda igitur sunt omnia
 prædicta due propositiones, velut primæ ex quibus quantum ad rem
 Calviniana Heresij deducit.

17. X 5. Propositio. Ut voluntas operetur necessario prærequiritur auxilium efficax
 et efficaciter prædeterminans voluntatem, Ita docet Banes. i. q. 19. ar. 10.
 ad finem primæ dubij. Vbi in Corollarijs quæ ex documenti inferit, afferit
 Infalibilem prædeterminationem Dei antecedere omnem bonam operationem
 liberam, imo et omnem operationem eius. nihilq. frequentius repetit
 ijs vel alijs Verbis æquivalentib. Ut satis constat ex doctrina ipsius
 eodem col. 651. et 652. tra. A. expresse et late a col. 730.
 tra. C. S. sed circa istam Q. in sequentibus Vbi ad finem ar. 1.

18. X 6. Propositio. Collatio diuini auxilij efficacijs est causa adequata et
 est sola causa conuersionis in Deum. Hæc propositio necessario tribuenda
 Videt Mag. Banes, eo quod sibi non placet quod illa negetur ut
 falsa, placet q. illi, quod illa affirmetur ut vera, Nam. i. p. col. 796.
 tra. C. Hæc verba habet: Aliqui existimant collationem diuini auxilij
 efficacijs non esse causam adequatam conuersionis quia non est sola
 causa, eo quod simul concurrat liberum arbitrium cum auxilio, et hæc
 solutio quibusdam theologis valde placet, nobis hi. placere nō pot. est.

19. X 7. Propositio. Voluntas nō habet facultatem determinandi se ipsam
 a se ipsa ad operandum, vel flertendi se ipsam a se ipsa in vtriusq.
 partem. Hæc pp. præterquam quod euidenter colligitur ex præcedentibus
 habet etiam expresse apud M. Banes, saltem sub terminis vniuersalib.
 i. p. col. 534. tra. B. Vbi ait: Quoniam si concursus cause primæ
 non esset efficax ad determinandum omnes causas, nulla causa secunda
 operaretur suum effectum, quia nulla causa secunda potest operari, nisi

Sit efficaciter a prima determinata. In his tribus propositionibus contineri videtur haeresis palliata; Haeresis quidem quia dicitur illi essentiam libertatis respectu actuum Sumarum, quam fides catholica docet convenire Somini. Etenim ut constat ex Ruando ubi s. pag. 264. Vers. censet et pag. 270. Vers. quatuor. adiuncto Vers. si voluntas. et ex Stapletonis ubi s. et lib. 4. c. 4. Vers. ad quartum, et ex Ballarini loci s. citati, praedicti haeretici Lutherus et Calvinus, qui admittant in suis voluntate indifferentiam ad hoc ut possit determinari ab alio ad hoc vel illud obiectum, negant tamen esse in Somini libertatem arbitrii quia non est in Somini voluntate potestas ut se determinet et flectat in utramque partem, sed ab alio nempe a Deo semper determinatur quae omnia pariter iste autem admittit, Unde quantum ad rem admitti haeresim calvini. Est autem praedicta doctrina haeresis palliata, quia non opponitur sub expressis terminis determinationi, qua Ecclesia defini-
 Dominem huc liberum arbitrium, sed terminis specie distantiibus Vere tamen equivalentibus. Item quia neque praedicta Ultima propositio loquitur Speculati de voluntate, sed Universaliter de omni causa secunda, sub signo tamen Universalis comprehendente ipsam voluntatem quae est quaedam causa secunda, ut constat ex verbis s. citatis. Nulla causa secunda est. Multa alia his similia habet M. Banes in locis s. citatis. i. partibus, quae diligentissimi debent expurgari, Immo vero totus ille liber esse prohibendus, ut Somini in eo impense fauentis Lutheri Calvini, et alij haeretici nri temporis, et sua falsa, temeraria ac erronea doctrina, quantum in ipso est evertenti, aut certe magna ex parte eneruanti Vni decretis Concilij Tridentini adversus errores illorum haeticorum.

fere autem omnia quae a n. 12. diximus adversus varias propositiones Nuno Mag. Banes, dici etiam possunt adversus f. Didacum Nuno, et f. Petrum de Herrera qui easdem et alias similes propositiones liberrime tuerentur in litteris manu scriptis et publicis ab ipsis editis quae s. citavimus in illo n. 12. quare praedictae litterae debent recognosci et diligenter examinari, ac veluti perniciosae et male atque erroneae et temerariae doctrinae prohiberi, vel ut minimum ad normam Verae et catholicae doctrinae expurgari, ne haesum seminarium sint.

Quamvis sic ante doctus sit et pius, satis tamen constat illum nonnulla
locuisse in suis scriptis quae postea ad finem 4. merito retractari, restant
aut in eis nonnulla alia quae possent retractari et expurgari.

20. Sancti non orant in celo pro animabus purgatorij. Sotus. 4. d. 45. q. 3.
ar. 2. 1.

x Haec propositio, in catalogo S. Inquisitionis regni Portugaliae iussa est
expungi, et in nonnullis recentioribus editionibus illius operis non habetur,
debet aut ex ceteris libris antiquarum editionum generatim expurgari.

o Non n. suffragia solum prosum per modum satisfactionis, sed etiam
per modum impetrationis, quare praedicta doctrina est contra receptissimum
usum Ecclae rogantis sanctos in litanis pro defunctis ut pro ipsis
defunctis orent. 1.

24. In materia cuiusquam virtutis etiam fidei contingi peccare veniale. Ita Sotus in
relecto de reat. tegendi et deleg. secreti. memb. 2. q. 7. con. 2. Vers. ex arg. ral.

Ubi ait. In materia fidei et charitatis et religionis pot. contingere v. peccatum
ex leuitate materiae. q. 1. et paulo post subdit. Nam furari obulu in Ecclesia
est solum peccatum v. et leuissimi percutere clericum, imo in materia fidei potest esse tam
leuissimum verbum ut esset veniale haeresi. idem docet. 4. d. 18. q. 2. ar. 4. col. 4. Vers.

2. v. pars conclusionis pbat, ubi ait. Contra omnes alias virtutes ex leuitate materiae
contingi peccare solum v. etiam contra fidem et h. ex lib. 5. de iust. q. 6. ar. 1. ad finem
ait. Item in materia fidei et charitatis et religionis potest ex leuitate materiae attenuare
peccatum v. sic veniale et h. In quibus locis contendit pbare q. facit. quod mendacium de

re leui in iudicio et sacramentali no. sic m. Et ad hoc sumi sane propositionem
quod in materia cuiusquam virtutis etiam fidei contingi peccare v. ex leuitate ma.

x Praedicta propositio in materia fidei contingi peccare veniale ex leuitate ma, aperte
est errantia, Nam sermo est, ut patet ex verbis Soti s. citatis de materia sumpta
sub obiecto formalis fidei atq. adeo reuelata a deo, Sane aut quodcumque
minimam negare e. aperta haeresis et peccatum m. contra fidem, ut omnes catho-

+ Abbat. cenob. Sabofata

pro tota simplicitate fidei peccatum in materia fidei, quod obiectum fidei potest subesse falsum, an quod attendat
in materiae peccatum mendacium proferre quae ad illam materiam leuatur, quod e. haeresis

Nam facere de eum
authorem falsitatis
etiam in re minimas
est grauissima iniu-
ria, qua solum rei
peruicium in re sui
est peccatum m.
eius argumenti Soti apertam et faalem instantiam) quod ei in materia charitatis
ut respici deum potest esse peccatum v. ex leuitate ma, atq. adeo, quod in odio dei potest
esse peccatum v. ex leuitate ma, et idem erit in blasphemia, quae oia sunt quocumque
falsa et q. doctrinam eorum omnium theologorum).

22 x ~~Abbas fidei~~ Habitus fidei diuina pot. producere alium materialiter et q. ad substantiam
falsum. Haec pp. publica in conclusionibus fuit ad defendendum proposita, et de
falso eam defendit f. Balthasar Nauarrese ordinis praedicatorum in suo conuento Valliso
letano D. Pauli 1. Haec propositio videtur labefactare totam certitudinem fidei.

23. Doctrina Suius authoris, in qua cum factum comenit, quod matrimonium contractum inter fideles per procuratorem, non est Sacramentum, et alia oppositi Suius coniuncta propria ipsius Sani, quod matrimonium inter fideles presentes contractum absente parochi non fuit Sacramentum ante Concilium Tridentinum, satis manere confutata est dictis §. n. 3. et 4. et quia Per. hae 2. oppositi Sani, innitit' alteri propositioni eiusdem. Sacerdos in matrimonio est minister Sacramenti, et Verba Sacerdotis sunt forma Sacri matrimonij, tate' ut sine his non perficiat' Sacramentum. Hinc n. infert, nunquam matrimonium fuisse Sacramentum sine presentia Sacerdotis et ante Decretum irritatorium Concilij Tridentini. Sed hae oppositi quae fundamentum est alterius, aperitissime est contra communem sensum doctorum, et contra usum antiquum Ecclesiae ante Concilium Tridentinum imo et videtur contra definitionem eiusdem Concilij Trid. ss. 24. c. 1. de reformat' matrimonij, ubi definit' clandestinum matrimonium solo contrahentium consensu contractum sine presentia parochi fuisse Verum et ratum matrimonium, atque adeo Verum Sacram. ex definit' eiusdem Concilij ubi §. affirmant' absolute et sine distinct' matrimonium inter fideles esse Sacramentum. 1.

24. Papa errare pot' in approbatione religionum. Cano. lib. 5. de locis. c. 5. pag. 195. 1.

X. Hanc propositionem non dubitai esse hereticam Bañez. 22. q. 1. ar. 8. Concil. 3. Et quamvis ut explicat' a Cano haeretica non sit, est tamen eius doctrina parum pia et multam derogans authoritati Romani Pontificis, et ut talis communiter a ceteris authoribz qui post illum scripserunt, reuictur. 2.

25. Iudicium Ecclesiae infirmum est ad certam et exploratam faciendam fidem quale illud est, quando sanctorum aliquem diuine catholice ascribendum censet. Cano. lib. 5. c. 5. Concil. 3. pag. 196. 1.

X. In his Verbis et in exemplis ab eo propositis docet' Papam errare posse in canonisat' 2. quae doctrina temeraria est et periculosa in fide cum exponat fideles periculo idolatriae 1.

Ex f. Petro de Ledesma.

28.

Omnes perfectiones creaturarum reperiuntur in Deo non solum eminenter sed et formaliter. Hanc propositionem publice docui et defendi f. Petrus de Ledesma dominicus in Salmanticensi academia cum maximo doctissimorum hominum schardals. Et quamvis in libro postea a se edito de divina perfect. videri aliquantulum doctrinam istam colari, ita ut virus lateret si tamen recte inspicatur vere eandem sententiam aliquibus propositiōibus explicatam docet. in q. 1. ar. 1. et 2. a pag. 29. et per plures sequentes. Est autem aperta mens eius, quod illud idem positivum quod in creatura est formaliter positivum, illud idem numero est fratri in Deo sine negationibus et defectibus que ad illud positivum sequuntur in creaturis. constat autem hanc esse eius mentem, tum ex testimonio eorum qui illum audierunt Salmanticensi hoc ipsum aperitissimis verbis publice profitemem ac mordicus defendentem. Tum et ex verbis eius in libro citato. Nam pag. 42. col. 2. ad finem. ^{la} ^{q. 1.} docet: quod Deus non in continet perfectiones omnes, quia se extendit ad omnes effectus omnium causarum, creaturarum, et creabilium, sed quia complete continet omnia quantum ad omnes rationes et modos. et addit. Quare nulla res creata comparata ad ipsam divinam essentiam addit aliquid positivum quod non contineat in se sententia Dei, sed solum addit creaturam imperfectionem et potentialitatem et defectum, quoniam aliquid non dicitur aliquid positivum sed negationem eius. Ex his verbis etiam aperte constat, omnem entitatem positivam ut est formaliter positiva in creatura, esse in Deo, sine negationibus in adiunctis que necessario important creaturam simul cum illa positivum quod est in Deo formaliter. Et ideo non concedi absolute creaturarum perfectiones esse formaliter in Deo, sed sine imperfectionibus. i. sine suis negationibus adiunctis, que sunt ipsam pertinent ad conceptum formalem creaturam. Quod amplius constat pag. 47. col. 2. in pro. Vbi dicitur omnes perfectiones creaturarum etiam si sine perfectionibus sunt quid, ~~non sunt quid~~ ~~in Deo formaliter~~ sublati imperfectionibus quas Saboni admittunt sunt fratri in Deo. Et pag. 48. ^{col. 1.} addit: Quod perfectiones sunt quid, sunt in quid in Deo formaliter, videlicet si considerentur præcipue imperfectionibus. ^{et} ^{quibus} ^{verbis}

Docet præcisus negationibus, nam usque aperte constat ponere entitatem positivam creaturam, in eadem rationem posse explicuit locum scilicet q. 5. imperfectiones existimat esse negationes.

nam usque aperte constat ponere entitatem positivam creaturam, in eadem rationem posse explicuit locum scilicet q. 5. imperfectiones existimat esse negationes. Sicut q. 5. sensus est, quod sub sua formali ratione sunt in Deo, sublati illi negationibus, aliqui sublati imperfectionibus, non sunt in quid, sed simpliciter dicere esse fratri in Deo, sicut ibidem dicitur de perfectionibus simpliciter quia inquit, nullam dicunt imperfectionem. Et id aperte colligitur ex exemplis ibidem ad eodem adductis. Vnde et pag. 53. col. 1. et 2. Vbi de opposita q. ar. 1. In eadem numero perfectionis que sunt in creaturis sunt in Deo, an v. alie similes etc. applicans. i. suam negantem, dicit: Est. n. adnotandum, quod et erit necessarium ad applicationem veritatis, quod aliquid potest esse de intrinseca ratione,

abauq

26 x Mons pietatis nequaquam ab usura sordibus elui pot. Sotus
lib. 6. de Just. et Jus. g. i. S. atq; in Sanc. snam nra Concilii
nichinacensis.)

x Haec propositio aperte est adversus definitionem Concilii Lateranensis
sub Leone 10. Ubi mons pietatis ut nullam contractam usuram
approbat & commendatur. Quae ab auctoribus contra solem approbatur.

27 x Anima Christi domini tempore passionis aliquo tempore non habuit
beatificum gaudium, sed totaliter cessavit a fruitione beatificae
ut tristitia locum daret. Hanc propositionem tradit Sans lib.
12. de bonis. c. 14.

Canon.

x Hanc propositionem dici esse fidei contrariam Henr. quodlib. 8.
g. 7. Alij ut minimum censent falsam et temerariam
et vere est propositio parum pia et temere derogans
dignitati et perfectioni Christi, sine fundamentis aut in ss. aut
in sanctis patribus.

28 x Peccatum originale est quaedam qualitas positiva et realis ad
cuius productionem concurrunt modo Adam ut causa physica
per generationem quam i. Sabui.)

29 x Deus non est causa Suius qualitatis positiva, quae est peccatum
originale.

x Has duas propositiones docuerunt Salamantica f. Petrus de Petrus de Herrera
Herrera, et Magister Luna, dominicani. Idemq; defendi M. Luna
publice in Vallisoleto collegio S. Gregorii f. Alvarado
dum praecesset cuidam articulo Theologiae. Haec aut doctrina Alvarado
contra reijciat a Theologis et videtur temeraria in D. T. et
torrentem ceteros Theologos. Id aut quod in ea tradit aliquid
entis realis et positivi Deum non esse causam est prosequitur
temerarium adversus n. ss. pan. 1. sine ipso factum est
nihil et receptissima doctrina tam SS. Patrum quam reliquos
Theologos.

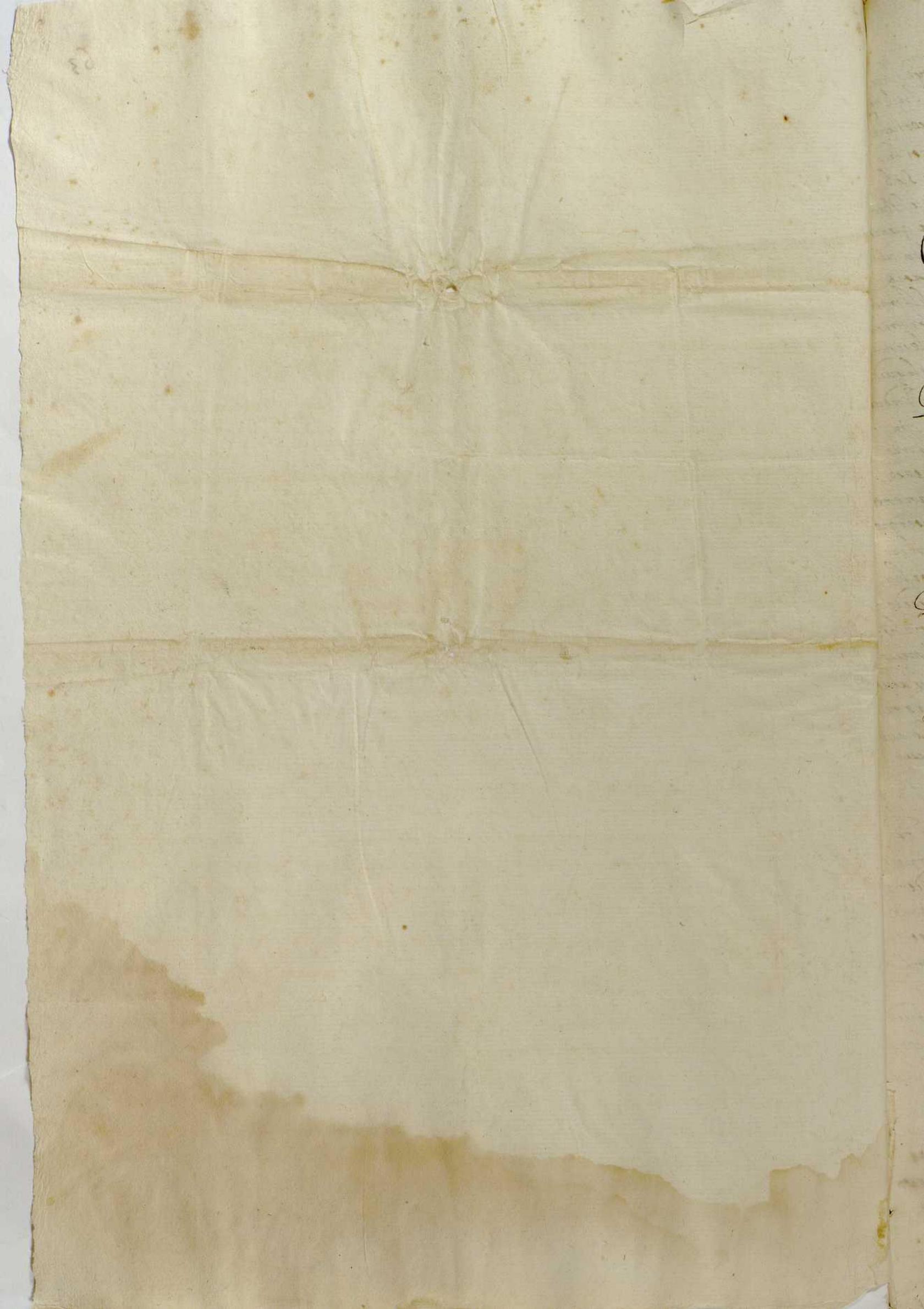
30

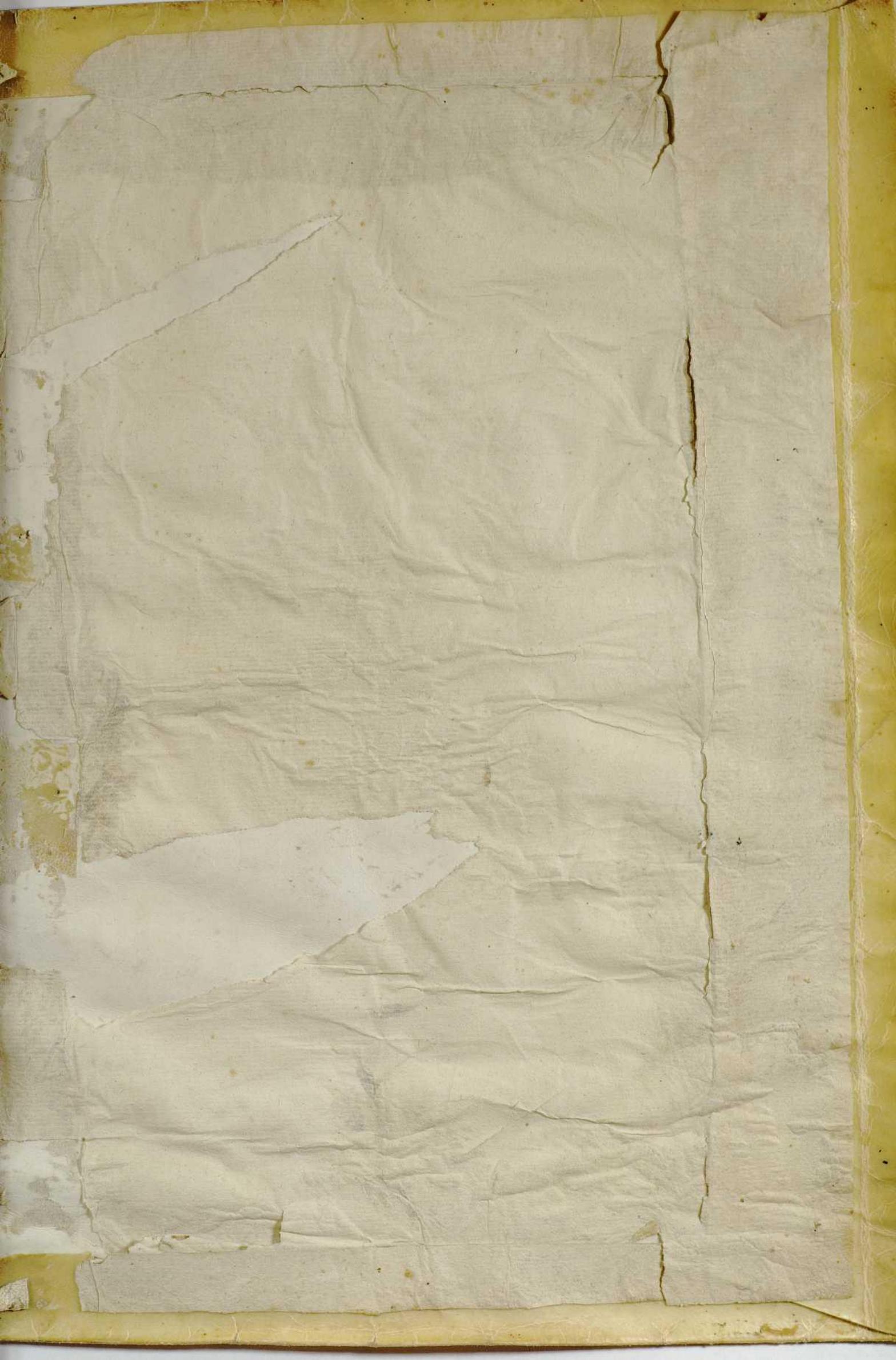
& Anima in purgatorio nunquam detinetur ultra decemium
 Sols. 4. d. 19. q. 3. ar. 2. in fine /
 Hanc videtur censuram temerariam Bellarm. lib. 2.
 de purgato. c. 9. in fine, et Enrich. lib. 7. de
 Indulgentijs c. 16. in glos. tra. p. h. dicit quendam
 predicatorem iussu fuisse p. censuram fidei retractare
 eandem doctrinam quam publice predicauerat.
 Adversus ^{Sac. doctrinam} consuetudinem Ecclesie ut inquit
 Bellarm. 3.

31

Balsami admisionem non esse de necessitate sacramenti Confir-
 mationis. docet saci. 3. q. 72. ar. 2. Sols. 4. d. 7. ar. 2. q. 1.
 Victoria de Sacram. Confir. n. 41. 1.
 Hae pp. videtur esse adversus Cone. florentina, quod absolute
 et simpliciter docet, materiam huius sacram. esse chrismum confectum
 ex oleo et balsamo, In decretis de vniuers. Arm.

62
63

5

Handwritten text in a cursive script, likely a name or title, which is significantly faded and obscured by dark stains and paper damage. The text is oriented vertically along the spine of the book.

NO. *Pair*
1
A-HH